

HỌA CỘNG SẢN

NGUYỄN CAO QUYỀN

Tháng 6 năm 2017

Thuật ngữ “cộng sản” xuất hiện một cách chính thức trong Tuyên Ngôn Đảng Cộng Sản do Karl Marx và F. Engels soạn thảo và công bố năm 1848. Nhưng nó không xuất hiện bình thường mà xuất hiện dưới hình thức một sự đe dọa siêu hình : **Bóng ma cộng sản.**

Thế rồi bóng ma cộng sản dần dần trở thành sự thật và đã ám hại 2/3 nhân loại trong suốt một giai đoạn lịch sử kéo dài hơn 150 năm.

Bóng ma đó đã hiện hình thành một mỹ nhân đầy quyền rũ. Nhưng khi quyền rũ xong thì nó lộ mặt thật là một con quỷ ăn thịt người. Tất cả những người nhẹ dạ không cưỡng nổi sức quyến rũ của nó đều bị ăn thịt.

Cách diễn tả này có thể làm cho người đọc rùng rợn nhưng thực tế đã xảy ra như thế. Những vụ cộng sản ăn thịt chính con dân của nó đã xảy ra khắp mọi nơi nên ai cũng biết. Một trăm triệu người đã bị nó lạnh lùng giết hại và hiện tượng khiếp đảm này đã được ghi lại bằng hình ảnh, nhân chứng và tài liệu.

Sức quyến rũ của chủ nghĩa ‘Cộng Sản’.

Sức quyến rũ của chủ nghĩa cộng sản là huyền thoại về thiên đường xã hội chủ nghĩa của Karl Marx. Triết gia người Đức gốc Do Thái này rất thông minh nhưng suốt đời nghèo khó. Sự nghèo khó đó tạo ra lòng ganh ghét đưa ông đến quyết định dùng hết khả năng và đời mình để tạo ra một huyền thoại dùng làm vũ khí trả thù chứ không phải để cứu vớt nhân loại.

Huyền thoại đó là tập Tư Bản Luận, một thời đã được đã được một phần không nhỏ của nhân loại lưu tâm hâm mộ. Tính huyền thoại này không kéo dài được bao lâu thì đã bị cả Marx và Engels thu hồi và cải chính vì đã sớm bị một nhóm người khám phá. Nhưng không may cho nhân loại, trong nhóm người đó có Lenin.

Lenin là người “giác ngộ” đầu tiên nhưng với giác quan nhạy bén đồng thời ông cũng trông thấy ở huyền thoại này một khía cạnh có thể phục vụ cho tham vọng chính trị của riêng ông. Để thỏa mãn tham vọng đó, Lenin kết hợp kết hợp cái phần lỗi thời của chủ nghĩa Marx với chủ nghĩa cách mạng bạo lực của Mezhayev thành chủ nghĩa Marx- Lenin.

Chủ nghĩa Marx-Lenin

Dùng chủ nghĩa cách mạng bạo lực này Lenin đã cướp được chính quyền ở Nga năm 1917. Hai năm sau, Lenin lại dùng nó để phát triển và thành lập Đế Tam Quốc Tế tức Quốc Tế Cộng Sản. Lenin dùng Quốc Tế Cộng Sản để bành trướng đế quốc Liên Xô trên khắp thế giới, đặc biệt là trên những cựu thuộc địa của Anh, Pháp trong vùng các quốc gia chậm tiến Đông Phương.

Quốc Tế Cộng Sản (QTCS) là cơ quan đầu não có nhiệm vụ sách động và tài trợ những đảng cộng sản địa phương nổi loạn chống lại thực dân da trắng, rồi dùng bạo lực buộc họ dâng hiến dân tộc mình cho đế quốc Liên Xô.

Những chiêu bài cách mạng vô sản thế giới, đấu tranh giai cấp, nghĩa vụ quốc tế vô sản được QTCS tung ra để xóa nhòa các ý niệm “quốc gia dân tộc” và gỡ bỏ làn ranh “lãnh thổ” không ngoài lợi ích lợi dụng lòng yêu nước của các dân tộc thuộc địa dưới chiêu bài giải phóng.

Trong những thập niên 1920, thế giới đã bị lừa về ý niệm kẻ thù. Nhờ đó mà đế quốc Liên Xô phát triển nhanh chóng đến độ đã có thể chuẩn bị “thống trị” nhân loại. Nhưng tham vọng đế quốc của Lenin và những người kế nghiệp đã không thành công vì sức sống của hệ thống tư bản dân chủ không những đã không dấy

chết như Marx cầu nguyện mà trái lại còn phát triển như chưa bao giờ thấy trong lịch sử nhân loại.

Khi cái “thiên đường của Marx” xuất hiện lẫy lừng trong các xã hội dân chủ tiên tiến Tây Phương vào nửa phần sau của thế kỷ 20 thì hệ thống cộng sản của Lenin sụp đổ.

Hồ Chí Minh và Đảng Cộng Sản Việt Nam

Hồ Chí Minh đã có một cơ duyên bất ngờ với QTCS ngay trong những ngày đầu của tổ chức đế quốc này. Cơ duyên đó đã khiến Hồ trở thành một cán bộ cộng sản quốc tế được trọng dụng. Chính vì bị chóa mắt bởi cái “Cương Lĩnh Về Vấn Đề Thuộc Địa” và không đủ trình độ để phát hiện bản chất lừa bịp của cương lĩnh đó nên y đã hăng diện nhận lãnh mọi mệnh lệnh của Moscow.

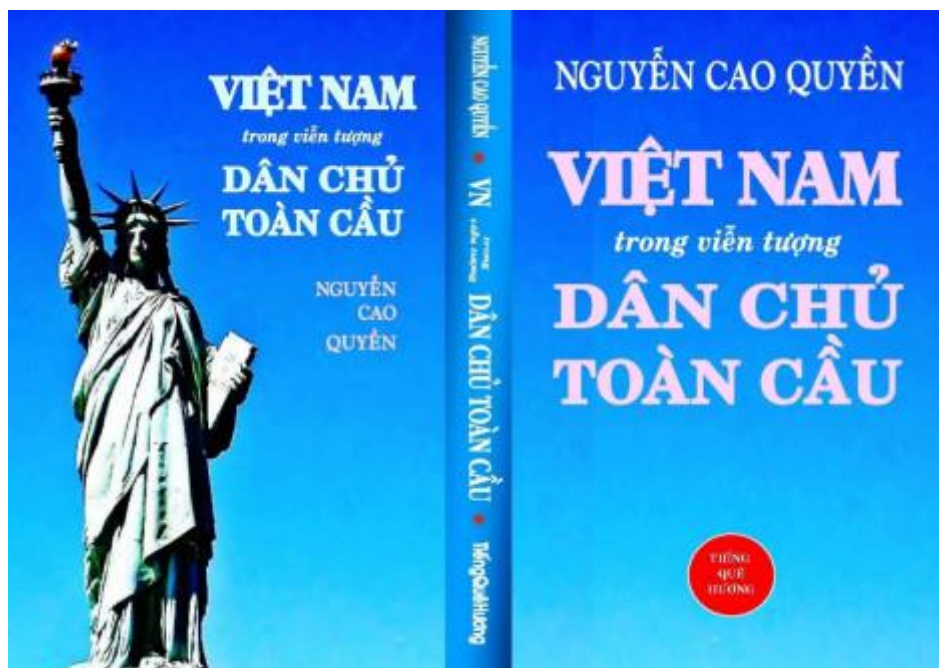
Hồ đã mang vào Việt Nam cái chủ nghĩa Marx lỗi thời đã bị chính Marx và Engels chối bỏ từ sau Quốc Tế I, cộng với cái kinh bôn bạo lực của Mechainev để biến chế độ chính trị của đất nước này thành một phiên bản thu nhỏ của chế độ độc tài toàn trị Stalinist mà không biết làm như thế là đặt tổ quốc vào guồng máy cai trị của đế quốc Liên Xô.

Khi còn sống Stalin đã giao cho Mao Trạch Đông trọng trách trông nom và giúp đỡ các nước cộng sản chũu hầu tại phương Đông. Nói khác, Mao Trạch Đông chỉ là bàn tay nối dài của Stalin. Vì có sự bàn giao trách nhiệm này nên mới có vụ quân viện ô ạt năm 1950 cùng với sự cô vắn tâm tình của các tướng Trung Cộng Trần Canh và Vi Quốc Thanh làm nên thắng lợi của Điện Biên Phủ và đưa đến thảm họa chia đôi đất nước.

Máu của nhân dân Việt Nam đã đổ, binh sĩ của cộng sản Bắc Việt đã chết đến khi thắng trận thì đại diện của Việt Minh không được có mặt trong các cuộc thảo luận chia chác lãnh thổ giữa thực dân và đế quốc. Bài học cay đắng này lịch sử sẽ còn ghi lại đến ngàn thu. Đó là chuyện từ năm 1954 về trước.

Sau năm 1954, chẳng những kinh nghiệm cay đắng này không được rút tĩa, mà họ Hồ tuy tuổi già sức yếu, vẫn cố gắng hoàn tất sự nghiệp lầm lỗi của mình. Hồ chết đi trong lúc ý nguyện chưa thành. Di sản và chúc thư của Hồ để lại không phải là những thứ đã giúp đàn em ông thống nhất lãnh thổ, mà sự thống nhất này tình cờ xảy ra vì có sự tái phân phối chiến thuật giữa Trung Cộng và Hoa Kỳ để làm suy yếu Liên Xô. Đảng CSVN lúc nào cũng chỉ là một thứ tay sai. Đó là chuyện của giai đoạn 1954-1975.

Sau 1975, tuy lãnh thổ đã thống nhất nhưng dân tộc thì chưa. Hai triệu người Việt Nam đã liêu chết ra đi trên biển cả mệnh mông để né tránh những vụ chém giết và đầy ải hải hùng như đã được chứng kiến trong các vụ cải cách ruộng đất sau năm 1954 và trong chính sách tập trung cải tạo sau năm 1975.

Trong nước sự chia rẽ trong hàng ngũ lãnh đạo đảng đã đưa đến việc bất ngờ là Hà Nội đã trở mặt với Bắc Kinh để ôm chân Moscow. Hậu quả của sự trở mặt này là một “nghĩa vụ quốc tế” đã phải làm thêm qua hình thức chiến tranh Campuchia và một “bài học” giảng xuống từ Bắc Kinh cho cái tội vô ơn và không biết phục tùng. Cả hai biến cố này, dân tộc đã phải bằng rất nhiều máu và nước mắt.

Đến khi đế quốc Liên Xô sụp đổ vào đầu thập niên cuối cùng của thế kỷ 20, để tránh bị tình trạng cô lập khó sống, bọn lãnh đạo cộng sản hèn nhất lại muối mặt đem thân sang quy phục Bắc kinh tại Thành Đô năm 1990 để xin thân phận chư hầu. Một nền đô hộ khác lại tiếp tục tàn phá non sông. Dân tộc vẫn chưa ra khỏi tình trạng túng quẫn, tụt hậu và thiếu học. Chế độ độc tài toàn trị vẫn còn đó, chưa gỡ bỏ được. Viễn tượng chư hầu Hán tộc ngày đêm bao phủ non sông đang buộc bọn lãnh đạo cộng sản phải thi hành những nghĩa vụ trái với quyền lợi của giống nòi và đạo lý của cha ông.

*

Hồ Chí Minh vì ngu xuẩn dốt nát, ngay từ lúc đầu đã không nhìn thấy bản chất và hiểm họa của cộng sản, nên đã khiến cho dân tộc phải lìa đường lạc lối. Không ai nghĩ rằng với một việc làm lầm lỗi như vậy, những người cộng sản Việt Nam lại có thể tự coi là có quyền vĩnh viễn ở lại chính quyền. Cũng không ai, ngoài những ngòi cộng sản Việt Nam, nghĩ rằng Hồ Chí Minh là một anh hùng dân tộc.

Đối với Việt Nam thì cộng sản là như vậy. Còn đối với nhân loại thì cộng sản là gì ? Trước khi chấm dứt bài viết xin được chép lại một vài danh ngôn để không bao giờ quên được :

Cộng sản là loài cỏ dại mọc trên hoang tàn của chiến tranh, là loài trùng độc sinh sôi và nảy nở trong rác rưởi của cuộc đời (Đạt Lai Lạt Ma) ;

Chủ nghĩa cộng sản chỉ là giấc mơ của vài người, nhưng là cơn ác mộng của nhân loại (Victor Hugo) ;

Cộng sản không thể nào sửa chữa mà cần phải đào thải nó (Boris Yeltsin). /.

Nguyễn Cao Quyền

Nguồn: <https://tiengquehuong.wordpress.com/2017/06/22/hoa-cong-san/>

www.vietnamvanhien.net